

Καζαμίας του Κορομηλά

Ιω. Καμπούρογλους

8-9 μ. μ.

Μίμος εις μίαν πράξιν

Καζαμίας του Κορομηλά (Ημερολόγιο), Αθήνα (1871), σ. 138-144.

8—9 M. M.

MIMOS EIS PRAEIN MIAN.

Πρόσωπα { ΦΑΙΔΩΝ, νεανίας.
 ΕΛΕΝΗ, ὕπανδρος γυνή.
 ΣΟΦΙΑ, θαλαμηπόλος.
 ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ, σύζυγος τῆς Ἑλένης.

(Θάλαμος εὐρύς μεθ' ὄλων τῶν ἐν χρήσει ἐπίπλων.—Εἰσέρχεται ἐν-
 δεδυμένη πρὸς χορὸν γυμνώλενος ἡ Ἑλένη.)

ΕΛΕΝΗ (μόνη).

Οὐφ! μίαν ἔτι ὥραν, μίαν ὀλόκληρον ὥραν! ἕως καὶ πλέον!
 πῶς νὰ τὴν διέλθῃ τις; (ρίπτεται ἐπὶ ἀνακλινητῆρος) Τρομερὰ βιά-
 σανος! καὶ ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι φροντίζοντες περὶ τῆς οἰκο-
 νομίας τοῦ χρόνου, σκεπτόμενοι περὶ τοῦ καλλιτέρου πρὸς τοῦτο
 μέσου καὶ καταναλίσκοντες ἐν τοιαύτῃ σκέψει τὸν καιρὸν των, πρὶν
 ἢ χρησιμοποίησωσιν αὐτὸν, στενοχωρούμενοι, βλασφημοῦντες τὴν
 ταχύτητα αὐτοῦ, θρηγοῦντες ἐπὶ τῇ ἀπωλείᾳ του· ἀνόητοι! δὲν
 γνωρίζουν τί ὑποφέρει ἄνθρωπος ἀναχαιτιζόμενος ἕνεκα τῆς βραδυ-
 τητος τοῦ παρερχομένου χρόνου, καὶ βασανιζόμενος διότι βλέπει
 εἰσέτι πολὺ ἀπέχον τὸ σημεῖον, εἰς ὃ τείνει· δὲν γνωρίζουν ὁποῖος
 πολύπους θλίβει καὶ ἀπομυζᾷ πᾶσαν τῆς καρδίας ἰκμάδα, ὅταν
 ὀρισμένον σημεῖον χρόνου συμπίπτει μεθ' ὀρισμένης διασκεδάσεως
 καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο βραδύνει! (κράζει) Σοφία, Σοφία . . .

(Εἰσέρχεται ἡ θαλαμηπόλος).

Ἔλα ἔδω, Σοφία. Εἶπέ μοι τίποτε· στενοχωροῦμαι· λέγε, λέγε
 κάτι τι, ἕως οὐ παρέλθῃ ἡ ἀτελεύτητος αὐτῇ ὥρα. Τί ὥρα εἶναι;
 βαρύνομαι νὰ στρέψω τὴν κεφαλὴν καὶ νὰ ἴδω τὸ ὀρολόγιον . . .

ΣΟΦΙΑ.

Ἡ ὥρα εἶνε ὀκτώ . . .

ΕΛΕΝΗ.

Ὁκτώ; (ἀκούεται ὁ κωδωνίσκος τῆς θύρας). Ἄ! μήπως ἔρχε-
 ται ὁ σύζυγός μου; τρέξε, Σοφία, ν' ἀνοίξῃς.

ΣΟΦΙΑ.

Ἀμέσως, Κυρία. (ἐξέρχεται τρέχουσα).

ΕΛΕΝΗ (μόνη).

Δὲν πιστεῦω ὅμως νὰ ἦλθε τόσον ἔνωρίς, πρὸς σωτηρίαν μου ἀπὸ τῆς ἀγωνίας ταύτης· οἱ σύζυγοι σπανίως ἔρχονται ἐγκαίρως, ὅταν πρόκειται νὰ εὐχαριστήσουν τὰς συζύγους των,—καὶ ὅταν πρόκειται νὰ ἀνακαλύψουν ὅ,τι οὐδ' ὑποπτεύουν. Καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίστασιν εἶναι βραδεῖς, ὡς χελῶναι. Σπεύδουν δὲ μόνον ὅταν πλησιάζῃ ἡ τακτικὴ ὥρα τοῦ γεύματος, διὰ νὰ ροφήσουν τὸν τυπικὸν ζωμόν.

(Εἰσέρχεται ὁ Φαίδων).

Κύριε, Φαίδων, σὰς ὑποδέχομαι μετὰ παλμῶν. (ἐγείρεται).

ΦΑΙΔΩΝ.

Ἐγνωρίζατε ὅτι θὰ ἔλθω;

ΕΛΕΝΗ.

"Οχι· ἀλλ' ἐνόμιζον ὅτι ἔρχεται ὁ σύζυγός μου ἅμα ἤκουσα τὴν θύραν κρουομένην.

ΦΑΙΔΩΝ.

"Ὡστε δι' ἐκεῖνον οἱ παλμοὶ ὑμῶν. "Ὡ! ἂν ἐγνώριζεν!

ΕΛΕΝΗ.

Οὔτε δι' ἐκεῖνον· μᾶλλον ὅμως δι' ὑμᾶς, ἀλλὰ κατὰ σύμπτωσιν.

ΦΑΙΔΩΝ.

Δὲν σὰς ἐννοῶ.

ΕΛΕΝΗ.

"Ἄς καθήσωμεν καὶ μ' ἐννοεῖτε (κάθηνται ἀμφότεροι). Ἴδού λοιπόν· περιμένω ἀνυπομόνως πρὸ ἡμισείας ὥρας τὸν σύζυγόν μου μέλλοντα κατὰ τὴν ἐνάτην ὥραν νὰ ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ὅπου σκέπτονται περὶ τῶν ἐν τῇ Βουλῇ συζητήσεων· εἶμαι ἤδη ἐτοίμη πρὸς τὸν χορὸν, ὅπου θὰ ὑπάγωμεν ἀπόψε· καὶ ὅμως περιμένω βλασφημοῦσα τὴν βραδύτητα μεθ' ἧς παρέρχεται ἡ ὀγδόη ὥρα. Ἄμα ἤκουσα τὴν θύραν κρουομένην παρ' ὑμῶν ἐνόμισα ὅτι ἐπανήρχετο ὁ σύζυγός μου καὶ ἠσθάνθη παλμοὺς ἀγαλλιάσεως, οἵτινες κατὰ σύμπτωσιν, ὡς βλέπετε, ἐκληρονομήθησαν παρ' ὑμῶν.

ΦΑΙΔΩΝ.

Οἱ σύζυγοι πάντοτε ἔρχονται ὀλίγον ἄργά.

ΕΛΕΝΗ.

Καὶ μάλιστα ὅταν ἦνε βουλευταί.

ΦΑΙΔΩΝ.

Τὰ συμφέροντα τῆς πατρίδος βέβαια δὲν δύνανται νὰ τεθῶσιν εἰς ἴσην μοῖραν μετὰ τῶν οἰκογενειακῶν συμφερόντων.

ΕΛΕΝΗ.

Ἄλλὰ δὲν μοι λέγετε πῶς ἔτυχε νὰ μᾶς ἐπισκεφθῆτε τριαύτην ὥραν;

ΦΑΙΔΩΝ.

Τῇ ἀληθείᾳ, ἀγνοῶ· ἐξῆλθον ἀσκόπως τοῦ οἴκου μου, ἐδάδιζον ἀσκόπως, εἰσῆλθον εἰς ἓν καφενεῖον, ὅπου ὠμίλουν περὶ πολιτικῶν, ἐξῆλθον ἔχων ὧτα βομβοῦντα, ἐδάδισα πάλιν τρέμων ἐκ τοῦ ψύχους, ἀμὰξά τις παρ' ὀλίγον μὲ κατεπάτει, εὔρον καθ' ὁδὸν δύο φίλους μου, τοὺς ἐγκατέλειψα, ἐπειδὴ μ' ἤρώτων, πόθεν ἔρχομαι, ποῦ ὑπάγω, διατι ὑπάγω, πότε θὰ ὑπάγω; πρέπει ἄρά γε νὰ δίδῃ τις λόγον δι' ὅλα; τί παράδοξοι φίλοι! καὶ δυσηρεστήθησαν μοὶ φαίνεται, διότι δὲν ἐδικαιολόγησα δι' ἐξιατορήσεως παρελθόντος, παρόντος καὶ μέλλοντος τὴν ἀποχώρησίν μου! ἐξηκολούθησα βαδίζων . . .

ΕΛΕΝΗ.

Δὲν ἐκουράσθητε; ἐγὼ ἐκουράσθην καὶ ἐπάγωσα ἐκ τοῦ ψύχους ἀκούουσα μόνον.

ΦΑΙΔΩΝ.

Δὲν ἐκουράσθην, διότι ἐπρόκειτο, βλέπετε, νὰ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς· παρ' ὑμῖν ἀναπαύεται καὶ ἡ ψυχὴ αὐτή.

ΕΛΕΝΗ.

Ἄν ἔχετε σκοπὸν νὰ μὲ κολακεύσητε διὰ φιλοφρονήσεων καὶ φράσεων ποιητικῶν, προειδοποιήσατέ με, παρακαλῶ, διὰ νὰ λάβω τὸ πρωτοπεῖον τῆς φιλαρεσκείας ἐγκαίρως, καὶ νὰ λάβω πρὸς τούτοις καθημένῃ θέσιν γαλῆς ὠπευομένης καὶ γογγορυζούσης.

ΦΑΙΔΩΝ.

Καὶ εἶτα; οἱ ἀγνώμονες ὄνυχες ὑμῶν ἄρά γε . . .

ΕΛΕΝΗ.

Μὴ φοβῆσθε, μὴ φοβῆσθε· παρωμοίασα ἑμαυτὴν πρὸς γαλῆν μόνον καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν στάσιν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰς ἄλλας ιδιότη-
τας, ὅπως ἔχετε τὴν καλωσύνην νὰ ἐπαναλαμβάνητε ὑμεῖς οἱ ἄνδρες εἰς ὅλους τοὺς Καζαμίας κατ' ἔτος . . .

ΦΑΙΔΩΝ.

Φοβοῦμαι ὅμως, τὸ ὁμολογῶ. Παραδώσατέ μοι τὰς χεῖρας.

ΕΛΕΝΗ.

Ἴδού . . .

ΦΑΙΔΩΝ (λαμβάνων τὰς δύο χεῖράς της μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του καὶ ἀτενίζων αὐτὴν ἐκ τοῦ πλησίον).

Λοιπὸν ἀληθῶς εἴσθε ἐν ἀγῆμονίᾳ πρὸ ὀλίγου, διότι βραδὺς παρήρχετε ὁ χρόνος;

ΕΛΕΝΗ.

Ναί· καὶ ἤμην ἐξάλλος, παρ' ὀλίγον θὰ ἀπεφάσιζον νὰ ἀναγνώσω ἐν ὄραμα ἐκ τῶν νεωτέρων!! μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ παρέλθῃ ἡ ὥρα.

ΦΑΙΔΩΝ.

Ἐλημονήσατε ὅτι πρὸ δύο ἐτῶν αἱ στροφαὶ τῆς Λίμνης τοῦ Ἀμαρτίνου θρηνοῦντος τὴν πάροδον τῶν εὐδαιμόνων στιγμῶν μετὰ

τῆς αὐτῆς ταχύτητος μεθ' ἧς καὶ ἡ πικρὰ τῆς δυστυχίας ὄρα, σὰς
συνεκίνουν μέχρι δακρῶν; Λοιπὸν δὲν εἴθε πλέον εὐτυχίς;

ΕΛΕΝΗ.

Πάσχω ἀνίαν.

ΦΑΙΔΩΝ (ἀφίνων τὰς χεῖράς της).

Λοιπὸν δὲν ἐνθυμεῖσθε πλέον τὰ δάκρυα ὑμῶν ὅτε ἀνεγινώσκο-
μεν ὁμοῦ τοὺς πυρίνους ἐκείνους στίχους τοῦ ποιητοῦ Ἀχιλλεῶς
Παράσχου;

ὦ χρόνε, μοχθηρὲ θεέ, τὰ πάντα ἀλλοιόνεις:

οὐδὲν λυπεῖσαι, καὶ οὐδὲν σοῦ εἶπε ποτὲ «στάσου»

βαίνεις, καὶ ὅλα γίνονται πρὸ τῶν ποδῶν σου κόνις...

ποτὲ δὲν ἐφοβήθην τι παρὰ τὸ βάδισμά σου.

ΕΛΕΝΗ (μετὰ φωνῆς ἐσβεσμένης).

Ἐμπρὸς, ἀείποτε ἔμπρὸς ἀμειλικτος κινεῖσαι,

καὶ προχωρεῖς... ὦ! βάδιζε κ' ἐπάρατος νὰ ἦσαι!

(Ἐγειρομένη). Ναι, τότε ναι, ἐστὲν ἔξον βλέπουσα ὅτι ταχὺς ὁ
χρόνος ἵπτατο τύπτων τὰ πτερά· διότι ἔβλεπον φυλλοὐροῦσαν τὴν
ἀνθηρὰν εὐτυχίαν μου· ἀλλ' ἤδη ὁ χρόνος εἶνε δι' ἐμὲ τὸ μέλλον μου·
ἡ ἀνία, ἡ ἀπογύμνωσις ἀπὸ παντὸς αἰσθήματος, ἡ νάρκωσις, τῆς
ψυχῆς ἢ νεκρότης, ὡς τὰ ὕδατα τῆς Νεκρᾶς λεγομένης λίμνης,
ἀνω τῆς ὁποίας οὐδὲ πτηνὰ ἵπτανται διότι θνήσκουσι, ταῦτα πάντα
ἐπιφέρουσιν εἰδὸς τι ἄλγους ἀνεκφράστου, ὅπερ παριστᾷ βραδείας
τὰς ὄρας, οὐδὲ μετρᾷ πλέον αὐτὰς μετ' ἀγωνίας. Ἡ ψυχὴ ἐγκλι-
ματίζεται πλέον εἰς τὴν πνιγρὰν καὶ φρικώδη ἀτμοσφαῖραν τοῦ
ἀμειλικτου χρόνου· ἰδοὺ διατὶ χαιρετῶ φιλῶς τὸν χρόνον· δὲν εἶναι
πλέον πικρὸς δι' ἐμὲ, μοὶ εἶνε ἀδιάφορος ἂν ὄχι καὶ σωτήριος.

ΦΑΙΔΩΝ (ἐγειρόμενος ἐπίσης καὶ πλησιάζων πρὸς τὴν Ἐλένην
στηριζομένην ἐπὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου).

Ἐλένη, σὺ μοὶ ὁμιλεῖς οὕτω; σὺ ἡ ἀρχαία μου φίλη; σὺ ἦτις πρὸ
μικροῦ ἐφαίνεσο λησμονήσασα πλέον διὰ παντὸς τὰς ἀνεκτιμήτους
ἐκείνας στιγμὰς, ἅς διήλθουμεν ὁμοῦ εὐδαίμονες;

ΕΛΕΝΗ.

Ἐγὼ, Φαίδων, ἐγὼ· δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις;

ΦΑΙΔΩΝ.

Τώρα σὲ ἀναγνωρίζω· πρὸ ὀλίγου μοὶ ἦσο ἄγνωστος.

ΕΛΕΝΗ.

Ἐπὶ πολὺ ἐσίγησα· καὶ σὺ ἐπίσης Φαίδων. Ἡπατήθημεν ἀμφό-
τεροι. Ἄ! Φαίδων, δὲν εἶμαι πλέον εὐτυχής; ἀλλ' οὔτε δυστυχής·
ἡ δυστυχία πολλάκις εἶνε τροφή τῆς ψυχῆς· ἀλλ' ἤδη πάσχω παν-
τελῆ ἀτροφίαν. Δὲν εἶμαι πλέον εὐτυχής, ὦ Φαίδων, παρηγόρει με.

ΦΑΙΔΩΝ,

Τὸ στῆθος σου ὀγκοῦται· ὕγρον εἶνε τὸ ὄμμα σου. Ἐλένη, πάσχεις, πάσχεις . . .

ΕΛΕΝΗ (φράττουσα διὰ τῶν χειρῶν της τὰ ὄμματα).

Εἶνε ἀργὰ πλέον· αἱ τετέλεσται, Φαίδων· δὲν ἀρκεῖ δι' ἡμᾶς οὔτε ἡ μετάνοια, ἣτις ἀρκεῖ διὰ ψυχὴν ἀμαρτήσασαν· εἶμαι ἔγγαμος . . . τιμωροῦμαι καὶ τῶν κολασμένων πλειότερον (ρίπτεται ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ κλείουσα τοὺς ὀφθαλμούς).

ΦΑΙΔΩΝ (καθήμενος πλησίον της).

Ἐλένη . . .

ΕΛΕΝΗ.

Σιώπα, Φαίδων, σὲ ἱκετεύω· ἄφες νῆ ἴδω ὄνειρα.

(Μακροτάτη σιγή).

ΦΑΙΔΩΝ.

Ἀνάχυσον, Ἐλένη.

ΕΛΕΝΗ (ἀνοίγουσα τοὺς ὀφθαλμούς).

Τίς μὲ καλεῖ; Εἶσαι σὺ, Φαίδων; δὲν εἶδες ὄνειρα σὺ; Ἐγὼ εἶδον, εἶδον μακρὰν ἐκεῖ ὑπὸ διαφανέστατον οὐρανὸν, ὅπου δύο ὄχθαι κατάφυτοι ἀμιλλῶνται πρὸς τὰ κάλλη καὶ μεταξὺ αὐτῶν γαλανὴ θάλασσα φλοισβίζει καὶ τὸ κῦμα φιλεῖ τὴν μύρα πνέουσας ἀκτὴν καὶ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης πλευρᾶς, ὅπου λάροι λευκοὶ διασχίζουσι τὴν ἔκτασιν ἄνω τῶν κυμάτων καὶ ὁ ἥλιος ρίπτει τὴν σκιὰν τῶν πτερύγων των ὡς μελανὰς ταινίας ἐπὶ τῶν νώτων τοῦ πόντου, ὅπου χελιδόνες θίγουσι διὰ τῶν πτερῶν τὸν καθρέπτην τῶν ὑδάτων ἱπτάμεναι μὲ βέλους ταχύτητα, ὅπου τὴν νύκτα ἀκούονται κώπης ἀρμονίαι διακόπτουσαι τὴν σιγὴν, καὶ ἄσματα ἐρωτικὰ ἀπὸ τῶν ἀκατίων ἀντηχοῦσιν, ἐνῶ τὸ κῦμα κοπτόμενον φωσφορίζει ἀστράπτων ἐπὶ μικρὸν,—ἐκεῖ παρὰ τὴν παραλίαν, εἰς τὴν μάγον ἐκείνην φύσιν εἶδον ζεῦγος ἠδύπαθῆ ἀνταλλάσσον βλέμματα.

ΦΑΙΔΩΝ.

Τὸ βλέπω· ἰδοὺ ἡ κόρη εἶνε κόρη δεκαοκτῶ μῆτων· ἐκεῖνος εἶνε νέος εἰκοσαετής· ἡ κόρη κάθηται ἐπὶ χλοεροῦ τάπητος ὑπὸ τὴν δροσερὰν σκιὰν λεύκης καὶ ἀτενίζει τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ὅπισθεν τῶν βουνῶν τῆς ὀποίας ὑποφώσκει ἡ αὐγὴ πορφυροῦσα τὸ δῶμα τοῦ οὐρανοῦ· ἠγγρύπνησαν δι' ὅλης τῆς νυκτὸς, εἶδον τὰ ἄστρα τρεμοσβύνοντα ἀνὰ ἔν, εἶδον τὴν δρόσον καταπίπτουσαν ἐν εἶδει δακρύων ἐπὶ τῆς χλόης. Ὁ νέος κλίνει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς κόρης, ἣτις θωπεύει τὴν χρυσὴν κόμην του, καὶ βλέπει μακρὰν ἱστίον λευκὸν πληρὴς αὔρας διασχίζον ὡς λάρου πτερὸν τὸ φλοισφίζον κῦμα. Ἡ κόρη στενάζει· ὁ νέος ψιθυρίζει εἰσέτι διακεκομμένας φράσεις ἔρωτος...

ΕΛΕΝΗ.

Ἐνθουμείσαι, Φαίδων, ἐνθουμείσαι; Ἀλλοίμονον! ἔρωτος τελευταῖον ὄνειρον, τί ἐγένεσο;

ΦΑΙΔΩΝ (λαμβάνων τὴν χεῖρά της).

Ἐπὶ τῆς λεύκης ἄρά γε ἐκείνης, ὅπου καθ' ἑκάστην συνηγνώμεθα, σώζονται τὰ ἔχνη τῶν ὀνομάτων ἡμῶν ἐγκεχαραγμένων ἐκεῖ;

ΕΛΕΝΗ.

Δυσανάγνωστα θὰ ᾔνε· ἡ λεύκη ηὔξησε, ὁ φλοιὸς της ἐτραχύνθη καὶ τὰ γράμματα ἐκεῖνα τίς οἶδεν ὁποῖον ἀποτρόπαιον σχῆμα ἔλαβον, ὁζώδη γενόμενα, ὡς αἱ ἐν τῇ γῇ τεθαμμένοι πολυπληθεῖς καὶ τραχεῖαι ρίζαι τοῦ δένδρου.

ΦΑΙΔΩΝ.

Σώζονται ὅμως· ἀδιάφορον.

ΕΛΕΝΗ.

Ὅμιλεις μοι περὶ τοῦ παρελθόντος· τέρπομαι ἀνεπίσσοῦσα ἐν τῇ μνήμῃ μου τὴν ἐποχὴν ἐκείνην.

ΦΑΙΔΩΝ.

Ἐλένη, τόσον χρόνον πῶς ἐτάφη ἐν τῇ ψυχῇ ἡμῶν ὁ ἔρωτος ἐκείνος;

ΕΛΕΝΗ.

Ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ ἔρωτος ἀντὶ ἰτέας θάλλει δένδρον πυκνόφυλλον, ὀλιγητριῶδες, εἰς τὴν σκιάν τοῦ ὁποῖου θρηνηοῦσι τὰ ἀδελφὰ τοῦ ἔρωτος εὐγενῆ αἰσθήματα· ἀλλὰ ναρκούμενα ὑπὸ τῶν φύλλων ἀποκοιμῶνται ἐκεῖ, νεκρὰ σχεδόν. Οὕτω μένει τις ἄνευ ὀνείρων, ἄνευ πύθων· οὐδὲ συγκινεῖται πλέον, οὐδὲ αἰσθάνεται.

ΦΑΙΔΩΝ.

Ἐως οὗ ἰσχυρὰ ἐπεργασμένη ἀνεμαζίγη ἐκριζώσῃ τὸ σκιάζον τὸν τάφον δένδρον, καὶ χεῖμαρρος ὑδάτων βροχῆς παρσύρει πᾶν ἔχνος τοῦ μνημείου. Τότε ἀπὸ τοῦ κατακλισμοῦ ἐκείνου ἐξέρχονται ἀναγεννώμενα ὅλα τὰ ἄλλα εὐγενῆ αἰσθήματα τῆς ψυχῆς, μετ' ὧν ὁ ἔρωτος ἀναστρέφεται ἀείποτε, ἐξέρχονται ζητοῦντα τὴν ἀδελφὸν αὐτῶν, ἀλλὰ ματαίως.

ΕΛΕΝΗ.

Τί λέγεις, φίλε μου; ὁ ἔρωτος εἶν' ἀθάνατος, οὐδέποτε ἐκπνέει.

ΦΑΙΔΩΝ. (πλησιάζων).

Καὶ ἂν ἐκπνεύσῃ ἀναζῆ διὰ τῆς πνοῆς τῶν χειλέων σου, φιλτάτη.

ΕΛΕΝΗ,

ὦ! ἡ ἐσπέρα αὕτη ἀνεξάλειπτος θὰ μείνῃ ἐν τῇ μνήμῃ μου.

ΦΑΙΔΩΝ.

Ἀκόμη δὲν εὐναμαι νὰ πεισθῶ, ἂν ἀληθῶς σὺ εἶσαι ἡ χθὲς ἔτι μετ' ἀδιαφορίας λαλοῦσά μοι καὶ ἀναγκάζουσά με νὰ καταπνίξω ἐν ἐμοὶ πᾶσαν φωνὴν τῆς καρδίας μου.—Ἐνθουμείσαι τὴν τελευταῖαν,

μου ἐκείνην ἐπιστολήν, ἣν σοὶ ἔγραψα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνεχώρησα μακρὰν σου μὴ δυνάμενος ν' ἀνθέξω;

ΕΛΕΝΗ.

« Ἐσο εὐτυχῆς, μοὶ ἔλεγες· χαῖρε· καὶ διὰ πάντος ἂν ἦνε, ἔστω! χαῖρε διὰ πάντος· ἀποχωρισθεὶς οὕτω ἀπὸ σοῦ, ἰδὼν τεθραυσμένους τοὺς προφιλεστέρους μου δεσμούς, καεὶς τὴν καρδίαν, ἐρημωθεὶς, μαρανθεὶς, εἶνε ἀδύνατον ἐπὶ πλέον ν' ἀποθάνω. »

ΦΑΙΔΩΝ.

Καὶ τότε σὺ, Ἐλένη, μοὶ ἀπίντησας· λησμόνησον, Φαίδων, δὲν ὑπάρχω πλέον διὰ σέ.

ΕΛΕΝΗ.

Μὲ ἠπάτησαν· ἀνῆκον πάντοτε εἰς σέ καὶ θά ἀνήκω πάντοτε.

ΦΑΙΔΩΝ (περιβάλλων τὴν ὄσφυν αὐτῆς διὰ τοῦ βραχίονος).

Ἐλθέ, φιλιτάκι, φέρωμεν τὸ παρὸν εἰς τὸ παρελθόν, καὶ ταῦτα εἰς τὸ μέλλον· ἄς συγκεντρώσωμεν ἐν μιᾷ στιγμῇ ὅλην τὴν ὑπαρξίν ἡμῶν.

ΕΛΕΝΗ.

Τὸ μέτωπόν σου καίει, Φαίδων. Μετρίασε τὴν χαρὰν σου· καὶ ἡ χαρὰ φονεύει.

ΦΑΙΔΩΝ.

Εὐτυχῆς ἂν ἐνταῦθα μείνω κερκυινόπληκτος!

ΕΛΕΝΗ.

Τί λέγεις . . .

(Ἀκούεται κρότος ἀμάξης πρὸ τῆς θύρας τοῦ οἴκου).

ΦΑΙΔΩΝ.

Διὰ τί ἐταράχθης; Μὲ φοβεῖσαι;

ΕΛΕΝΗ

Ὅχι, ὄχι, μείνε παρ' ἐμοί· (κατ' ἰδίαν) ἡ ὥρα εἶνε ἐννέα παρὰ εἴκοσι!

ΣΟΦΙΑ (εἰσερχομένη).

Κυρία, ἦλθεν ὁ Κύριος· ἐτοιμασθήτε.

ΕΛΕΝΗ (ἀναπηδῶσα ἐν χαρᾷ).

Ἄ! τέλος πάντων! πόσον καλὰ ἐπεράσαμεν τὴν ὥραν! Δι' ἐνὸς ὄνειρου, χωρὶς νὰ κοιμηθῶμεν. Ἄλλως τε δὲν ἠδυνάμην νὰ κοιμηθῶ οὕτως ἐνεδεδυμένη πρὸς χορόν! (γελαῖ) Οὔτε ἠσθάνθην σὰς βεβαιῶ τὴν ὥραν ἣτις παρήλθε.

ΦΑΙΔΩΝ (ἔκπληκτος)

Ἐλένη, διὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μοὶ ἐλάλεις οὕτω; καὶ ἀπέθλεπες μόνον εἰς τὴν ἐπερχομένην στιγμὴν τοῦ χοροῦ;

ΕΛΕΝΗ (χειροκροτοῦσα).

Εὔγει! εὔγει! καὶ πῶς, κύριε, ἐνομίσατε ὅτι εἶμαι ἀκόμη δεκαεὶς ἐτῶν ἄπειρος κόρη; Ἐστενοχωρούμην πρὸ μιᾶς ὥρας, ἦλθατε σεῖς ἐδῶ, αὐτὴν τὴν ὀμίλιαν εἶχατε πρόχειρον, αὐτὴν παρεδέχθη καὶ

ἐξηκολούθησα, διὰ τὴν περὰσ' ἡ ὥρα. Ὁμολογῶ ὅτι κάπως κάττι ἠσθάνθην, ἀλλὰ παρῆλθεν, ἅμα ἐπῆλθεν ἡ ὥρα τοῦ χοροῦ, εἰς ὃν σὰς προσκαλῶ, ἂν, θέλετε τὴν ὑπάγωμεν μαζύ . . . Ἀλλὰ ὁ σύζυγός μου δὲν φαίνεται· τί γίνεται;

ΦΑΙΔΩΝ (ἐξαλλος ἐκ τῆς ὀργῆς).

Κυρία· σέβομαι τὸν οἶκόν σας· δὲν ἐσυνείθισα νὰ ἐμπαίζωμαι οὕτω . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (εἰσερχόμενος).

Ἄλλ' οὐδ' ἐγὼ, Κυρία . . . μ' ἐννοεῖτε;

ΕΛΕΝΗ (μειδιῶσα).

Τί συμβαίνει, Κύριοι; τί ἔχετε μ' ἐμέ;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Ἦμην ἔξω τῆς θύρας, ἀφ' ἧς στιγμῆς εἰσῆλθεν ὁ Κύριος Φαίδων ἐνταῦθα . . . Αἴ; ἀργὰ ἔρχονται οἱ σύζυγοι καὶ μάλιστα ὅταν ᾔνε βουλευταί; Αἴ! . . .

ΕΛΕΝΗ.

Ἐν πρώτοις, Κύριε, δὲν ἐπράξατε καλῶς μένων ἔξω τῆς θύρας, ἐνῶ κάμνει τόσον ψῦχος καὶ ἐνῶ σὰς ἐπερίμενα ἀνυπομόνω; ἔπειτα, ἂν ᾔσθε ἔξω τῆς θύρας θὰ ἠκούσατε βεβαίως καὶ τὸ τέλος τῆς ὀμιλίας μας.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Ὅχι, δὲν ἤκουσα, εἶχον ἤδη ἐξέλθει, διὰ τὴν φανῶ ὅτι ἔρχομαι ταύτην τὴν στιγμήν· ἀλλὰ δὲν εἶχον ἀνάγκην ν' ἀκούσω καὶ τὸ τέλος τῆς ὀμιλίας σας.

ΕΛΕΝΗ (πρὸς τὸν Φαίδωνα).

Σεῖς δὲ, Κύριε, δὲν ἐννοῶ διατί πνέετε μένεα ἐναντίον μου καὶ τρίζετε τοὺς ὀδόντας. Μήπως θεωρεῖσθε προσβεβλημένοι; μήπως σὰς προσέβαλεν ὁ σύζυγός μου διὰ τοῦ τρόπου του; Μονομαχήσατε . . .

(Εἰσέρχεται ἐν τῷ μεταξύ καὶ ἡ Σοφία).

ΦΑΙΔΩΝ.

Κυρία, λυποῦμαι τὸν σύζυγόν σας!

ΕΛΕΝΗ (ιδίᾳ πρὸς τὴν Σοφίαν).

Οὕτω λοιπὸν μὲ ὑπηρετεῖς, Σοφία; Διατί δὲν μὲ εἰδοποίησας;

ΣΟΦΙΑ (ἐπίσης).

Μήπως ἐπρόκειτο νὰ σὰς ὑπηρετήσω; Εἶχον τὴν βεβαιότητα ὅτε ἐμπαίζετε τὸν Κύριον Φαίδωνα . . . Ἄν δὲν τὸν ἐνεπαίζετε, τότε . . . ἠδυνάμην ἀληθῶς νὰ σὰς ὑπηρετήσω . . . καὶ νὰ σὰς συμβουλεύσω . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Σιώπα σὺ, Σοφία· ἔξελθε.

ΣΟΦΙΑ.

Μὲ ἠναγκάσατε νὰ προδώσω τὴν Κυρίαν (κατ' ἰδίαν) πολὺ ποῦ μὲ μέλει!

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρὸς τὸν Φαίδωνα).

Κύριε, καὶ ἡ διαγωγή σας δὲν εἶνε ἀρίστη . . .

ΦΑΙΔΩΝ.

Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας πρόθυμος δι' ἰκανοποίησιν.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Αἶ! αἶ! Νομίζεις ὅτι εἶμαι κοῦφος νεανικὴ κεφαλή;

ΦΑΙΔΩΝ.

Μὲ ὑβρίζετε, Κύριε.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Σὲ διαβεβαίω ὅτι δὲν σὲ ὑβρίζω· σ' ἐκτιμῶ μάλιστα, διότι εἶδον ὅτι ἔχεις πολλὰς γνώσεις, εὐγλωττίαν, αἴσθημα καὶ ποίησιν.

ΦΑΙΔΩΝ.

Μὲ ὑβρίζετε, Κύριε . . .

ΣΟΦΙΑ.

Ἠσυχάσατε παρακαλῶ, Κύριε, "Αχ! "Αχ! πταίω ἐγώ . . . (κατ' ἰδίαν) ἄς φαγωθοῦν!

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (πρὸς τὴν Σοφίαν).

Σιώπα, σύ θὰ σὲ ραπίσω (πρὸς τὸν Φαίδωνα) Σὲ διαβεβαίω, Κύριε, ἐν τιμῇ ὅτι δὲν σὲ ὑβρίζω. Αὔριον δὲ ἰλθὲ, ἔχω νὰ σοὶ δώσω καὶ μερικὰς καλὰς συμβουλὰς.

ΕΛΕΝΗ.

Ἐπὶ τέλους ποῖον σκοπὸν ἔχετε, Κύριε Φιλάρτε; Κύριε Φαίδων, πρᾶνθητε, παρακαλῶ. Περίεργον πρᾶγμα! (κατ' ἰδίαν) Κι οἱ δύο εἶνε ἐχθροὶ πρὸς ἐμὲ· τῶρα μία στιγμὴ ἀνίας ἤρκεσε νὰ καταστρέψῃ τὰ πάντα· πτιίω λοιπὸν τόσον, διότι δὲν αἰσθάνομαι; ἀλλ' ἄρά γε εἶνε ἀληθὲς ὅτι δὲν αἰσθάνομαι; (πρὸς τὸν Φαίδωνα ἰδίᾳ) Φαίδων, εἶσαι τόσω σκληρὸς πρὸς ἐμέ; ἐπίστευσε ὅτι σ' ἐνέπαιζον; δὲν ἐννοεῖς ὅτι εἶχον ἡτὴ συλλάβει μερικὰς ὑπονοίας καὶ μετεχειρίσθην τὴν γλῶσσαν ἐκείνην, διὰ νὰ μὴ ὑποπτεῖ ἢ τίποτε ὁ σύζυγός μου, ἂν ἤκουε τὸ τέλος τῆς συνδιαλέξεως ἡμῶν;

ΦΑΙΔΩΝ (ἰδίᾳ πρὸς τὴν Ἑλένην).

Κυρία, μὴ μὲ ὀμιλῆτε πλέον. Ἀρετέ με τοῦλάχιστον εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ἔχω καθαρὰν τὴν συνείδησιν, καὶ τὴν συναίσθησιν ὅτι οὐδένα ἔβλαψα ὅσον ὑμεῖς· μὴ με θολοῦτε τὰς φρένας.

ΣΟΦΙΑ (πρὸς τὸν Φιλάρτεον).

Ἰδέτε ἡ Κυρία λειποθυμεῖ. Θέλετε νὰ τὴν περιποιηθῶ;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (καγχάζων).

Αὐτὸ ἔλειπε! Σοφία, φέρε ὀλίγον νερόν. Κύριε Φαίδων, ἀκόμη παιδίον εἶσθε; τί ταράττισθε;

ΦΑΙΔΩΝ.

Ἄλλὰ, Κύριε, ἂν ἐγνωρίζατε! ἡ ταλαίπωρος μὲ εἶπεν ὅτι . . .
Κακῇ συνεννόησις ἔγεινε.

ΣΟΦΙΑ (τρέχουσα μὲ ὕδωρ ἀνά χεῖρας).

Ἄ Ἰδυστυχία μου, δυστυχία! καὶ πταίω ἐγώ! Δὲν φερόμεθα
συνήθως οὕτως ἡμεῖς αἱ θαλαμηπόλοι! Ἄπόψε ἐλησμόνησα τὰ
χρῆματά μου! (βρίπτει ὕδωρ ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς Ἑλένης).

ΦΑΙΔΩΝ.

Εἶσθε λίαν τραχὺς, Κύριε, μὲ συγχωρεῖτε. Οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον συμ-
πονεῖτε.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Νῆε, νῆε, ἐγεννήθης διὰ ν' ἀπατάσαι, φαίνεται. Δὲν ἐκπλήττομαι
πλέον, διὰ τὴν ὑπομονὴν μεθ' ἧς ἀντελήφθης ὅλων τῶν ποιητικῶν
χλευασμῶν τῆς ἀνθρωπότητος, οὓς πρὸ ὀλίγου ἀπήγγελλες.

ΕΛΕΝΗ (συνελθοῦσα).

Ποῦ εἶμαι;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Εἶσθε . . . εἰς κατάστασιν νὰ μ' ἀκούσητε. Αὔριον διαλύεται ἡ
Βουλὴ. Θὰ ἀπέλωμεν ὁμοῦ εἰς τὴν ἐπαρχίαν μου, ὅπου θὰ διαμεί-
νωμεν εἰς ἓν χωρίον μακρὰν τῆς τύρῃς τῶν πόλεων, ἀπλῶς ἐνδε-
δυμένοι, λιτῶς τρώγοντες καὶ βλέποντες τὰς τοποθετίας ὅσας πρὸ
ὀλίγου ἐν ὀνείρω ἔβλεπες. Ἄς ἀφήσωμεν πλέον τὰς Ἀθήνας . . .

ΕΛΕΝΗ.

Ἄλλὰ, Κύριε, δὲν ὑπανδρεύθην διὰ . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Δὲν παραδέχεσθε τὴν θέλησίν μου, Κυρία;

ΣΟΦΙΑ.

Ἐγὼ τοῦλάχιστον εἰς ἐπαρχίαν δὲν ἔρχομαι· θέλω τὰς Ἀθήνας μου.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Μὴ φλυαρῆς· οὐδεὶς ἐζήτησε τὴν γνώμην σου· μείνε ἐδῶ καὶ εὐρέ
κυρίας λειποθυμούσας, διότι ἀργὰ φθάνει ὁ σύζυγός των.
(πρὸς τὴν Ἑλένην) Σκεφθῆτε καλῶς· ἂν δὲν συγκατανεύετε, Κυρία,
ζητήσατε τὸ διαζύγιόν σας.

ΕΛΕΝΗ

Ἄλλὰ, φίλε μου, τὰ κτήματά μας ἐδῶ, ἡ περιουσία μας . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Οὐδὲν κτῆμα ἔχετε σεῖς, Κυρία, οὐδεμίαν περιουσίαν, ἐγὼ θὰ φρον-
τίσω περὶ αὐτῶν· μὴ σᾶς μέλη.

ΣΟΦΙΑ.

Ἐκεῖ οὐτε χοροὺς θὰ ἔχετε, οὐτε . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Σιώπα· πήγαινε νὰ ἐτοιμάσης τὰ πράγματά σου, ἔλθε νὰ σὲ πληρώσω καὶ φύγε ἀμέσως.

ΣΟΦΙΑ.

Δὲν ἐννοῶ, . . . ἀλλ' ἔστω . . . (ἐξέρχεται).

ΦΑΙΔΩΝ.

Καὶ ἦδη, χαίρετε, Κύριε Φιλάρετ· θεωρῶ περιττὸν νὰ ἀνακεφαλαιώσω τὰ συμβάντα κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην· ἄλλως τε καὶ μοὶ εἶνε ἀδύνατον . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ

Χαίρετε, Κύριε Φαίδων, χαίρετε· σὰς ὑπολήπτομαι μεγάλως καὶ οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐκλονίσθησαν τὰ θεμέλια τῆς συνδεούσης ἡμᾶς πατρικῆς φιλίας. Σὰς ἐκτιμῶ, ἀλλὰ σὰς λέγω ὅτι εἴσθε νέος ἀκόμη, πολὺ νέος . . . Χαίρετε.

ΦΑΙΔΩΝ (πρὸς τὴν Ἑλένη δακρῦουσαν ὀρθίαν).

Κυρία· πολὺ μ' ἐβλάψατε. Εἶθε ἡ μνήμη μου νὰ μὴ διαταράξη πλέον ποτὲ τὴν ἡσυχίαν σας. Κλαίετε σεῖς, διότι χάνετε χοροὺς καὶ ὀσκειδάσεις, ἐγὼ δὲ πικρῶς γελῶ, διότι ἔχατα πλέον καὶ τῆς χαρᾶς καὶ τῆς ὀδύνης τὴν συναίσθησιν. Χαίρετε.

ΕΛΕΝΗ (τείνουσα αὐτῇ τὴν χεῖρα).

Χεῖρε, ψυχὴ εὐγενῆς. Εἶπον ὅτι οὐδὲ μετανοοῦσι ἀπὸ ψυχῆς δύναμαι ν' ἀποπλύνω τὸ λάθος μου· ἡ μετάνοια ἀπέναντι τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀνέγερσις, ἀλλ' ἀπέναντι τῆς κοινωνίας εἶναι ταπεινώσις. Χαῖρε, παλαιῆ μου φίλε.

ΦΑΙΔΩΝ (δακρῦων).

Ἀπέρχομαι κηταλείπων ἐνταῦθα τὴν νεότητά μου.—Κύριε Φιλάρετ, μετὰ δύο λεπτά δὲν θὰ ἦμαι πλέον νέος. Οἷμο! τυχέως, πολὺ τυχέως ἐξ-πληρώθη ἡ συμβουλή σας καὶ ἡ ἐπιθυμία σας. Ὑγιαίνειτε (ἐξέρχεται, ἐπακολουθεῖ δὲ μικρὰ σιγή).

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ (θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς Ἑλένης, ἣτις ἔμεινεν ὡς Νιόβη).

Μὴ δακρῦης, Ἑλένη.

ΕΛΕΝΗ.

Φίλε μου, δακρῦω οὐχί· διότι θὰ ταρῶμεν ἐν τῇ ἐρημίᾳ ἀπὸ τῆς αὔριον· τοῦτο μ' εὐχαριστεῖ μᾶλλον, διότι ἔχω ἀνάγκην ἡρεμίας ψυχῆς . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Ἐκτιμῶ πολὺ τὴν φυσικὴν σου ἀγαθότητα, Ἑλένη· ἀλλ' ἦτο ἐπιπόλαιος μέχρι τοῦδε . . .

ΕΛΕΝΗ.

Ναί· καὶ δι' αὐτὸ λυποῦμαι. Μάρτυς μου ὁ Θεὸς, ἂν εἶχον κακὴν πρόθεσιν. Ὁ δυστυχὴς Φαίδων! πόσον μὲ ἠγάπησε!

ΚΑΖΑΜΙΑΣ

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Λησμόνει Ἐλένη. Ἐπίσθην πρὸ πολλοῦ περὶ τῆς φύσει ἀθώας σου καὶ εὐμαλάκτου καρδίας. Λοιπὸν ἄκουσόν με, ἀφοῦ σ' ἔδοκίμασα ἤδη.

ΕΛΕΝΗ.

Δὲν μ' ἔδοκίμασες ὅσον ἐγὼ σέ, φίλε μου. Μὲ κατέστρεψεν ἡ ἐπιπολαιότης τῆς κοινωνίας ἐδῶ καὶ ἡ νομιζομένη εὐγένεια τῶν ἡθῶν. Αἰσχύνομαι, ἐρυθριῶ ἀναλογιζομένη ὅτι κατέφυγον εἰς φιλαρέσκου μηχανήματα πρὸ ὀλίγου, ὅτε . . .

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Λησμόνει πλέον αὐτὰ, Ἐλένη σ' ἐγνώρισα πλειότερον ἢ ὅτου νομίζεις. Λοιπὸν, ἄς τὸ εἶπω τέλος πάντων. Αὐριον ἀναχωροῦμεν οὐχὶ διὰ τὴν ἐπαρχίαν μου, ἀλλὰ διὰ τὴν Εὐρώπην, ὅπου ἀποστέλλομαι ἐκ μέρους τῆς κυβερνήσεως ἵνα διαμείνω ἐκεῖ διαρκῶς, χάριν πολιτικῶν συμφερόντων.

ΕΛΕΝΗ.

Τί λέγεις;

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Ναί, Ἐλένη μου· λησμόνησον πλέον τὰ μέχρι τοῦδε· ἤδη μετεβλήθης. Ἔσο βεβαία ὅτι θὰ ζήσωμεν εἰς τὸ ἐξῆς εὐτυχεῖς.

ΕΛΕΝΗ (ἐναγκαλιζομένη τὸν Φιλάρετον).

Τὸ πιστεύω, φίλε μου, τὸ πιστεύω μετὰ σοῦ εἶν' ἀδύνατον νὰ δυστυχήσῃ τις (ἀσπάζεται αὐτόν). Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε τὰ ὄνειρα καὶ οἱ νεανικοὶ πόθοι· ταῦτα εἶνε διαρκῆς ταραχή.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Ἄοχι· εἶναι ἀναγκαῖα καὶ αὐτὰ πολλάκις· ἄνευ αὐτῶν ὁ ἀσπασμός σου οὗτος δὲν θὰ μοὶ ἐφαίνετο τόσῳ γλυκός.

ΕΛΕΝΗ.

Εὐχριστῶ, φίλε μου.

ΣΟΦΙΑ (εἰσπηδῶσα).

Ἦκουσα, ἤκουσα· ἔρχομαι κ' ἐγώ.

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Πρὸ ὀλίγου ἤθελες νὰ μᾶς ἐγκαταλείψῃς, αἴ;

ΕΛΕΝΗ.

Ἡ δυστυχής! ἄφες αὐτήν· δὲν ἐγνώρισεν ἀκόμη τὸν κόσμον!

ΣΟΦΙΑ.

Κυρία, συγχωρήσατέ με.

ΕΛΕΝΗ.

Ἄνοήτη! ἀνόητη!

ΦΙΛΑΡΕΤΟΣ.

Σοφία, φέρε μας τίτον. Ἐλένη μου, παίξε κἀνὲν τεμάχιον μουσικῆς . . . (Ἡ Ἐλένη κρούει τὸ κλειδοκύμβαλον καὶ ὁ Φιλάρετος κλπνίζει).

(Καταπετιάννυται ἡ αὐλαία).